

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce J.P., zastoupen Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. srpna 2012 č.j. VVŽÚ/5829/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy ze dne 23.5.2012 č.j. DOP/456/2012-Bo, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta 4 500,- Kč, náhrada škody 13.485,- Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1 000,- Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že je zřejmé toliko to, že poškozená byla na jeho pozemku nebo v jeho bezprostřední blízkosti pokousána nějakým psem, avšak nebylo prokázáno jakým. Žalobce poukázal na skutečnost, že městský úřad nijak nezjišťoval, komu skutečně patří předmětná fena erdelteriéra, když jejím vlastníkem není on, nýbrž jeho manželka, která uzavřela kupní smlouvu s chovatelskou stanicí BOHEMIA ERTIS. Veterinární potvrzení zmíněné žalovaným podle žalobce nemůže konstituovat právní vztah žalobce k feně a správní orgán měl provést důkazy, z nichž by vyplynul skutečný vlastník feny. Správní orgány tak podle žalobce nezjistily skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné

pochybnosti. Podle žalobce nebylo ani prokázáno, že by poškozená nemohla být pokousána jiným psem, neboť fena se nepohybovala na pozemku žalobce volně, ale byla zavřena v kotci se štěňaty. Podle žalobce v určitém období se za ní mohou shlukovat psy z celého okolí, kteří navíc mohou být zvýšeným způsobem agresivní, stejně jako je fena starající se o štěňata. Pokud je žalobci známo, v okolí mají sousedé i nějakého foxteriéra, kterého původně poškozená označila, stejně jako jiné vzhledově podobné psy. Žalobce poukázal na to, že foxteriér a erdelteriér se od sebe vzhledově poměrně liší, zejména erdelteriér je výrazně větší. Dále žalobce měl za to, že správní orgány nemají za prokázané, že fena skutečně pobíhala po pozemku a zda se skutkový stav neudál nějak jinak, byť méně pravděpodobným způsobem. Správní orgán podle názoru žalobce nemá ani přesnou představu, kde vlastně byla poškozená pokousána, jak vypadá kotec, v němž se měla nacházet fena, a přitom žádné důkazy v tomto ohledu nezjišťoval. Žalobce tak namítal, že při sebemenších pochybnostech je nutno postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a že správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací, když podklady pro rozhodnutí opatřil zásadně správní orgán. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 34/2005-50 ze dne 1.3.2006, podle něhož „je to předně správní orgán odpovídající za přesné a plné zjištění skutečného stavu věci a opatření si za tím účelem potřebných podkladů pro rozhodnutí. Účastníci mají právo navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, neučinili tak, nezbavuje to však v žádném případě správní orgán povinnost zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí“. K aplikaci zásady in dubio pro reo žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1As 96/2008-115, podle něhož „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu dle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Pro správní trestání platí podle žalobce obdobné principy jako pro trestání soudní, tedy pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008 č.j. 1As 27/2008-67).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Obvodní oddělení Nepomuk oznámila podezření z přestupku na podkladě oznámení H.V. ze dne 3.1.2012, která uvedla, že dne 24.9.2011 jela se svým manželem na kole k bydlišti jejího bratrance – žalobce. Uvedla, že když byli u rybníka, který sousedí s dvorem jejího bratrance, slezla z kola a z tarasu, ohraničujícího pozemek k domu č.p. 68 a vysokého asi 120 cm, seskočil pes rasy foxteriér. Svědkyně ho nechala přijít až k sobě a on ji rovnou kousl do bérce. Začala se bránit, ale on zaútočil ještě jednou a opět ji kousl do bérce pravé nohy. Žalobce poté vyšel z domu a psa přivolal a přivázal ho k boudě. Dále je součástí úřední záznam o podání vysvětlení ze strany žalobce ze dne 21.2.2012 a fotodokumentace následků zranění nohy ze dne 3.1.2012, kopie lékařských zpráv poškozené.

Při podání vysvětlení dne 21.2.2012 žalobce uváděl, že dne 24.9.2011 slyšel křik před domem a vyšel ven a zjistil, že jeho pes kousl jeho sestřenici. Uvedl, že fena byla přivázána na řetízku a paní V. si psa chtěla pohladit a ten ji kousl do nohy. Pes podle něho volně nepobíhal, celý incident nikdo z jeho rodiny ani on neviděli, protože vyšel ven, až když paní V. byla pokousaná.

V řízení před správním orgánem I. stupně při jednání dne 12.4.2012 žalobce uvedl, že poškozená vnikla na jeho soukromý pozemek a údajně byla pokousána psem, čehož nebyl svědkem, ani to nezaregistroval. Pes byl na jeho pozemku v boudě na řetězu spolu se svými štěňaty. Žalobce uvedl, že pozemek oplocen není, psa bere na vycházky a pes nikdy nikam neutekl. Řetěz na psa byl podle jeho tvrzení dlouhý asi 1 metr. Umístění boudy, v níž se měl nacházet pes, žalobce vyznačil na mapě, která je součástí správního spisu.

Svědkyň H.V. vypověděla, že s manželem jeli 24.9.2011 na kolech k mlýnu, kde bydlí rodina žalobce. Jeli zezadu kolem rybníka veřejně přístupnou cestou. Nebyli pozváni. Svědkyně předjela manžela. Její manžel byl za ní asi 20 metrů, když přijela k domu, ale byla stále na cestě. Slezla z kola a ze zídky seskočil najednou pes. Svědkyně uvedla, že se psů bojí a nikdy je neměla ráda, a tak stála a držela se kola a čekala. Pes ji kousl tak, že jí vykousl kus masa. Svědkyně to nečekala. Pak pes zaútočil ještě jednou, to už se bránila, ale druhé kousnutí nebylo tak katastrofální. Popřela, že by šla k boudě. Psů se bojí, teď ještě víc. Její manžel jí řekl, že šel dozadu hledat klacek. Volala jménem bratrance, žalobce vyšel a psa odvolal. Pes ho hned poslechl a odběhl. Vyšla i manželka žalobce, která ji ošetřila. Poté ji žalobce odvezl do nemocnice. Uvedla, že jí říkali, že pes to nikdy neudělal, pak že si ráno odvezli jedno štěně a také, že už jednou někoho pokousal. Dále svědkyně uvedla, že jí říkali, že ten pes byl překvapený, neboť lidi tam přijíždí od nádraží. Pes podle jejího tvrzení nebyl zabezpečený proti úniku. Tvrdila, že jí zranění způsobil pes rodiny Pavelců, že nebyla schopna nikam odjet a že jí žalobce řekl, že psa nechává puštěného kvůli zlodějům.

Svědka B.V. vypověděl, že s manželkou zajeli do mlýna, kde bydlí její bratranec a kde nebyli asi 6 let. Jeho manželka jela první, a když vjela do mlýna, z tarasu vyskočil pes, a protože ona se psů bojí, zastavila a pes ji kousl do nohy. Svědek dále vypověděl, že sám seskočil z kola, ale než stačil vzít nějaký klacek, začala jeho žena křičet P... , P... a pes ji kousl ještě jednou. Potom vyběhl žalobce a pes ho poslechl a odběhl. Pak vyběhla ještě žena žalobce a jeho syn. Svědek dále uvedl, že spolu s manželkou žalobce obvázal pokousané místo a pak jeli s žalobcem do nemocnice. Podle svědka se jeho manželka ptala žalobce, proč nemá psa přivázaného, a ten jí řekl, že je to kvůli zlodějům, že ho několikrát vykradli. Pes byl podle svědka na volno, řetěz neměl. Pes poškozenou pokousal na silnici pod tarasem.

Svědkyň J.P., manželka žalobce, při vypověděla, že viděla předmětného dne paní V. na jejich pozemku u boudy. Viděla, že je poraněná. Paní V. jí tvrdila, že ji poranil jejich pes, který ovšem byl přivázaný na řetězu v boudě. Svědkyně P. tvrdila, že fena byla přivázaná, protože měla štěňata, tak aby neutíkala od kojení. Jejich pozemek je zemědělskou usedlostí, přes kterou prochází obecní komunikace. Podle tvrzení této svědkyně byl pes stále na řetězu a není možné, že by poškozenou pokousal. Paní V. poskytli první pomoc a v tu chvíli to neřešili, následně ji paní V. kontaktovala mailem a žádala náhradu škody a tvrdila, že ji pokousal jejich pes. Svědkyně P. tvrdila, že fena se štěňaty byla v kotci, tj. v boudě, byla přivázaná řetězem a vrata byla zavřená.

Součástí spisu je i kopie veterinárního potvrzení o vyšetření psa ze dne 25.9.2011, kde je uvedena poraněná osoba H.V., majitel zvířete J.P.

Při jednání dne 16.5.2012 žalobce tvrdil, že když poprvé spatřil paní V. na dvoře, pokousání žádné neviděl. Ani psa. Pomoc jí poskytovali proto, že o ni požádala. Po předložení veterinárního potvrzení žalobce uvedl, že je jeho povinností podat první pomoc, i když ho někdo vyzve k vyšetření psa, aniž by mu vyvracel, že to není jeho pes. Dále žalobce uvedl, že nevlastní foxteriéra, ale že vlastní fenu plemene erdelteriér.

Výše označeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a současně byl zavázán uhradit poškozené škodu. V odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že žalobce během řízení svoji výpověď měnil, proto ji správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodnou. Podle správního orgánu I. stupně žalobce ani paní P. samotný útok – pokousání psem neviděli, viděli paní V., která přijela na jízdním kole a měla již zranění na pravé noze. Z toho důvodu popisovali sled událostí následný. Žalobce později jakékoli zranění H.V. popřel. V tomto bodě správní orgán I. stupně vyhodnotil jeho výpověď jako nevěrohodnou. Žalobce a jeho manželka shodně uvedli, že se zraněná nacházela na soukromém pozemku někde u boudy. Samotný útok pak popsala poškozená a její manžel a jejich výpovědi správní orgán vyhodnotil jako věrohodné. Následný sled událostí popsali tito svědkové v podstatných bodech shodně jako žalobce a jeho manželka. Správní orgán I. stupně uvedl, že se nepodařilo jednoznačně prokázat, že by se pes nacházel na veřejném prostranství zejména proto, že pozemek je ze všech volně přístupný, a je těžké hodnotit, zda se poškozená nacházela na veřejném prostranství či soukromém pozemku. Svědecké výpovědi se v tomto bodě lišily, a proto správní orgán pochybnost vyhodnotil ve prospěch obviněného a vycházel z toho, že jeho pes ze soukromého pozemku neunikl. Správní orgán I. stupně však uvedl, že podle jeho názoru je žalobce odpovědný za přestupek proti občanskému soužití spočívající v ublížení na zdraví z nedbalosti, protože neučinil opatření, aby jeho pes jinému neublížil na zdraví. Je podle správního orgánu I. stupně velmi nepravděpodobné, že by poškozená šla k psí boudě a otevřela ji. Pes podle správního orgánu I. stupně zřejmě pobíhal na volno, a když dorazila paní V., zaútočil na ni. To podle správního orgánu I. stupně koresponduje s výpovědí B.V., který uvedl, že po útoku psa žalobce odvolal a pes ho ihned poslechl. Pozemek žalobce je volně přístupný a je navíc rozdělený cestou, která je v obecním majetku. To podle správního orgánu I. stupně znamená, že laik jen těžko pozná, které pozemky jsou v soukromém vlastnictví. Žalobce si podle správního orgánu I. stupně musel uvědomit, že pokud nechá svého psa volně pobíhat na svém pozemku, který není oplocen, pes může na někoho zaútočit. Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že zranění H.V. způsobila fena žalobce. Kdyby byl pes zavřený v boudě a navíc přivázaný na řetězu, jak tvrdí žalobce, k útoku by nemohlo dojít. Verze žalobce a jeho manželky, že by si paní V. sama otevřela vrátka od boudy, je podle správního orgánu I. stupně nepravděpodobná a nevěrohodná. Navíc bezprostředně po útoku (respektive druhý den) žalobce podle správního orgánu I. stupně odvezl svého psa k veterináři za účelem vyšetření z důvodu napadení H.V. To žalobce uvedl i u veterináře, že napadenou osobou byla H.V. Kdyby žalobce věděl, že jeho pes nikoho nepokousal, nenechal by svého psa vyšetřit. Žalobce po útoku svého psa splnil všechny povinnosti, které zákon ukládá majiteli psa, který někomu způsobí zranění. Až v následném správním řízení útok svého psa žalobce zpochybňuje. K tvrzení žalobce, že nevlastní foxteriéra, nýbrž erdelteriéra, správní orgán I. stupně uvedl, že pro laika je obtížné se mezi jednotlivými plemeny teriérů orientovat, a proto byl jeho pes ze strany H.V. i správního orgánu označen za foxteriéra.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že souhlasí se zhodnocením provedených důkazů městským úřadem. Skutečnost, že obviněný následující den, tj. 25.9.2011 nechal svého psa vyšetřit u veterináře, nepřímo podle žalovaného svědčí skutečnosti, že existoval důvod pro toto vyšetření, jakým je pokousání člověka. Také není podle žalovaného pochyb o tom, že poškozená byla opravdu zraněna, ačkoli žalobce ve výpovědi ze dne 16.5.2012 popřel, že by viděl u poškozené nějaké zranění. K dotazu, proč tedy poskytoval první pomoc, žalobce uvedl, že o ni bylo požádáno a že ji dávala manželka. Z výpovědi svědkyně P. ze dne 17.4.2012 podle žalovaného vyplývá, že sama svědkyně poskytla poškozené první pomoc z důvodu poranění na noze. Vzhledem k tomu žalovaný měl za to, že původcem zranění byl pes patřící žalobci. Dále žalovaný v odůvodnění uvedl, že z provedeného listinného důkazu „Veterinární potvrzení o vyšetření psa ze dne 25.9.2011“ je zřejmé, že právě žalobce je veden jako majitel zvířete. Žalovaný dále poukázal na to, že v rámci řízení o přestupku žalobce nijak skutečnost, že není vlastníkem psa, nerozporoval. Na základě výpovědi poškozené a svědka V. je podle žalovaného jednoznačné určení psa, který poškozené zranění způsobil. Odůvodnění správního orgánu I. stupně, proč neuvěřil žalobci a jeho manželce v tom, že by jejich fena byla zavřena v kotci, označil žalovaný za logické, srozumitelné a nejvíce pravděpodobné. Správní orgán I. stupně podle žalovaného neměl důvod pochybovat o tom, jaký pes poškozenou napadl, neboť tento byl poškozenou jednoznačně identifikován. Pro tvrzení poškozené svědčí podle žalovaného i skutečnost, že jakýkoli jiný pes by na pokyn obviněného pravděpodobně nereagoval a bezpodmínečně by neuposlechl přímý příkaz. Dále žalovaný poukázal na to, že předmětem řízení o přestupku je nedbalostní ublížení na zdraví, tudíž tvrzení obviněného, že se poškozená pohybovala na jeho soukromém pozemku, je irelevantní. Pozemek je volně přístupný a rozdělený cestou, která je obecním majetkem, tedy je těžké poznat, co je obecním a co soukromým majetkem. Podle žalovaného tak musel žalobce počítat s tím, že pokud nechá svého psa volně pobíhat po svém pozemku, který není oplocen, může tento pes na někoho zaútočit. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17.10.2011 č.j. 17 Ca 41/2009 podle něhož „vlastník je povinen psa zajistit tak, aby zabezpečil ochranu okolí, zejména ostatních osob. Pokud neprovede potřebná opatření, jimiž by minimalizoval možné agresivní chování psa a případné negativní následky takového chování (v praxi zejména použitím košíku a vodítka), lze konstatovat, že neučinil veškerá možná opatření k zabezpečení ochrany ostatních osob před útokem psa“. Správní orgán I. stupně podle žalovaného správně posoudil formu zavinění jako nevědomou nedbalost, neboť obviněný mohl předpokládat, že může dojít k útoku volně pobíhajícího psa na osoby projíždějící či procházející přes jeho neoplocený soukromý pozemek po veřejné cestě.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Soud žalobu neshledal důvodnou. Především soud podotýká, že žalobní námitky jsou obdobné jako odvolací, a tudíž k nim žalovaný v napadeném rozhodnutí již zaujal stanovisko, se kterým se soud ztotožňuje. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tak jak je výše shrnuto, považuje soud za dostatečně obsáhlé, srozumitelné, logické a výstižné.

Žalobce v žalobě namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav v několika směrech: Jednak nebylo podle názoru žalobce prokázáno, který pes pokousal poškozenou. Soud nemohl

tuto námitku akceptovat, neboť, jak správně uvedl správní orgán prvního stupně, poškozená i její manžel jednoznačně identifikovali psa, který ji pokousal, jako psa, který patří žalobci. Svědkyně V. sice zpočátku hovořila o foxteriérovi, avšak nesprávné označení rasy bylo vysvětleno tím, že se svědkyně přesně v rasách nevyznala. Jak již výše zhodnotil správní orgán prvního stupně, výpovědi žalobce i všech svědků se v zásadě shodovaly v tom, co se dělo bezprostředně po pokousání, tj. že na zavolání poškozené vyšel žalobce a jeho manželka a že ošetřili poškozenou a odvezli ji k lékaři. Vlastní pokousání viděla jen poškozená a její manžel, ale ti shodně a jednoznačně popsali, jak k tomu došlo – před domem žalobce volně pobíhajícím psem, který okamžitě poslechl povel žalobce. Záměna psa je podle názoru soudu vyloučena zejména tím, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že cizí pes by takto ihned nepřiběhl na zavolání k žalobci, jak popisovala poškozená a její manžel.

Stejná úvaha pak vyvrací i další žalobcovu námitku, že vlastníkem feny elderteriéra není žalobce, nýbrž jeho manželka, a to na základě kupní smlouvy s chovatelskou stanicí. Soud stejně jako správní orgány považuje za rozhodující stav v době spáchání přestupku, nikoli v době koupě psa. Soud také má za to, že skutkové zjištění i ohledně toho, zda žalobce byl v době spáchání přestupku majitelem psa, a tedy osobou za psa odpovídající, bylo v dané věci dostačující, a lze se ztotožnit se žalovaným, že vzhledem k výpovědím svědků V., že pes jednoznačně poslechl žalobce, a vzhledem k tomu, že je žalobce zapsán jako majitel psa ve výše zmíněném Veterinárním potvrzení o vyšetření psa, nejsou důvodné pochybnosti o této skutečnosti ve smyslu § 3 správního řádu.

Žalobci je nutno přisvědčit pouze v tom, že nebylo ve správním řízení přesně určeno místo, kde pes poškozenou pokousal. Správní orgán vycházel proto v tomto ohledu ze zásady, již se žalobce dovolává, tedy ze zásady in dubio pro reo. Jelikož přetrvaly pochybnosti v otázce, zda k pokousání došlo na veřejné cestě nebo na soukromém pozemku žalobce, když tyto nejsou odděleny, správní orgán správně zvolil variantu pro žalobce příznivější, tedy že k pokousání došlo na pozemku žalobce. Právní kvalifikaci přestupku podle § 49 zákona o přestupcích - ublížení na zdraví z nedbalosti - však tato okolnost nebrání. Protože je pozemek neoplocený a pes po něm pobíhá volně, je žalobce je odpovědný za to, že pes může někoho pokousat. Nejvyšší správní soud potvrdil, že přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích lze spáchat i jednáním, spočívajícím v nezajištění psa takovým způsobem, aby byla zabezpečena ochrana okolí, zejména ostatních osob (viz rozsudek ze dne 21.12.2007 č.j. 4 As 40/2007-53, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako ostatní v tomto rozsudku zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Skutečnost, že žalobcův pes volně pobíhal a nebyl zavřený v kotci ani přivázaný na řetězu, považuje soud, stejně jako správní orgány, za dostatečně prokázanou, a to shodnými výpověďmi manželů V., neboť je zcela nevěrohodná verze žalobce a jeho manželky, totiž že by pes byl současně zavřený v boudě – kolně, navíc by zde byl na řetězu a poškozená by ke kolně šla, otevřela ji, a takto zavřeného a přivázaného psa by chtěla pohladit.

Jelikož tedy zásada in dubio pro reo je aplikovatelná pouze v případě důvodných pochybností o zjištěném skutkovém stavu, a v žalobcem zmíněných směrech soud neshledal pochybení spočívající v nedostatečném skutkovém zjištění v rozporu s § 3 správního řádu, nebyl shledán ani důvod pro aplikaci této zásady.

Ze spisové dokumentace je zřejmé, že správní orgán prvního stupně provedl všechny relevantní důkazy (výpovědi všech zúčastněných na incidentu i všechny listinné podklady – veterinární potvrzení i lékařské zprávy). Žádné další důkazy ostatně žalobce ani nenavrl. Mezi provedenými důkazy nebyly shledány podstatné rozpory. (Výjimkou je tvrzení žalobce a jeho manželky, že jejich pes poškozenou nepokousal, avšak toto tvrzení správně zhodnotily správní orgány jako účelové a nevěrohodné vzhledem k tomu, že žalobce své výpovědi měnil, ale přitom potvrdil, že poraněnou svědkyni V. ošetřili, odvezli do nemocnice a že následující den nechal žalobce vyšetřit svého psa z důvodu pokousání poškozené). Za této situace soud neakceptoval tvrzení žaloby o porušení zásady vyšetřovací.

V obecné rovině se soud ztotožňuje s judikáty Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) citovanými v žalobě, avšak podle názoru soudu není prostor pro jejich konkrétní aplikaci na daný případ. Podle rozsudku NSS ze dne 22.1.2009 čj. 1 As 96/2008-115 *„pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestán soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67).“*

V projednávané věci, jak již bylo výše uvedeno, však nebyly shledány pochybnosti ve skutkovém zjištění, jež by odůvodňovaly analogické použití trestněprávní zásady in dubio pro reo.

Žalobce citoval také rozsudek NSS ze dne 1.3.2006 čj. 1 As 34/25-50, podle něhož *„předně je to správní orgán, který odpovídá za to, že bude přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem si opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. Účastníci mají vždy právo před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům pro jeho vydání, navrhopvat důkazy či jejich doplnění. Mají tak sice právo navrhopvat na podporu svých tvrzení důkazy, neučiní li tak, nezbavuje to však v žádném případě správní orgán povinnosti zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Cílem takového postupu je vždy zajistit, aby rozhodnutí bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností. Důkazní proces tak sestává z několika na sebe navazujících kroků správního orgánu. Ten je nejprve povinen vyhledat a opatřit dostatečné množství důkazních prostředků, na základě nichž je schopen spolehlivě usuzovat na průběh skutkového děje, poté tyto důkazní prostředky provede a hodnotí a to z hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti jednotlivě a v jejich souhrnu. Dospěje – li k závěru, že jejich množství, jakož i jejich důkazní síla postačují pro seznání skutkového děje, úplných a správných skutkových zjištění a pro vyslovení právního závěru, není již třeba dalšími důkazy řízení doplňovat. Ustanovení § 73 odst. 2 přestupkového zákona normuje, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.“*

Z této citace je zřejmé, že se jedná o obecnou charakteristiku zásady vyšetřovací, jakožto jedné z hlavních zásad (jakéhokoli) trestního řízení, tedy i přestupkového. Skutkově se pak ve věci projednávané před NSS jednalo o zcela jinou situaci (o přestupek v dopravě). Jak již soud výše uvážil, porušení zásady vyšetřovací nebylo v dané věci shledáno a soud dospěl k závěru, že správní orgány skutkový stav dostatečně zjistily, zdůvodnily svůj závěr o spáchání přestupku žalobcem a také jej podložily dostatečným množstvím důkazů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

samosoudkyně